

kon og byens avis gennem 3 år, alle laugsartiklerne, og hvad enhver oldermand måtte vide – men det hjalp dem ikke, de var og blev hanekyllinger, der skulle steges. Hvorimod Klods-Hans netop med sin manglende autoritetsunderkastelse og troen på sit eget værd kunne finde de kreative og grænseoverskridende løsningsmuligheder og kunne se, at oldermanden var den værste, for han kunne ikke forstå. Det er de barrierer, vi skal finde frem til og overskride.

I den samme ånd er det meget vigtigt at få beboerdemokratiet til at virke og få beboerne inddraget i opgaveløsningerne. Nogle af de sager, som kunne være løftestang for det nære demokrati, er indførelsen af byøkologi og grøn beskæftigelse, dvs. gennemførelse af lokalt Agenda 21-arbejde som en opfølgning af Rio-konferencen i 1992 med principperne om økologi, byområdets miljøtilstand og ressourceanvendelse.

Den danske demokratiopfattelse bygger på både skrevne og uskrevne regler; især de uskrevne regler kan besværliggøre enhver integrationsbestræbelse, og i det aspekt har beboerdemokratiet en betydelig opgave at løse. Jeg plejer tit at sige, at da det danske demokrati endnu var ungt, gav menighedsrådene en god indføring i de demokratiske spilleregler, og samme funktion kan beboerdemokrati have. Beboerdemokrati og økologisk-økonomisk udvikling af byområderne vil også fremover være et godt fundament for, at Byudvalgets initiativer kan give gode resultater.

Niels Højland (FP):

Da vores boligpolitiske ordfører, fru Kirsten Jacobsen, desværre ikke kan være til stede, skal jeg fremføre partiets synspunkter om redegørelsen for Byudvalgets indsats.

Da boligministeren i 1993 nedsatte Byudvalget, havde regeringen det lønlige håb, at den herigennem kunne få bugt med de sociale boligproblemer, der unægtelig er i en del af vore større byer og boligområder. Det var ikke overraskende for Fremskridtspartiet at konstatere, at Socialministeriet fandt ud af, at de mest markante problemer fandtes inden for den almenyttige boligsektor.

Byudvalgets forslag har taget sigte på alt, lige fra omprioritering til beboerrådgivning, sociale aktiviteter, målrettede tilbud til unge, tilbud til indvandrere, integrationsprojekter i folkeskolen, uddannelse af tosprogede lærere m.v. Men hvis man gør det op i dag, kan man få det umiddel-

bare indtryk, at der er brugt en frygtelig masse penge, at der er startet en masse renoveringsarbejde, og at man sågar har tilladt nedrivning af store boligkarreer, fordi de ikke kunne lejes ud.

Boligministerens redegørelse er i det store og hele en stor, lang liste over forskellige tiltag og mange ord om, hvor godt og hvor grundigt man har løst problemerne. Men når man løbende har fulgt med i debatten om, hvilke problemer der har været i netop disse boligområder, får man ikke indtryk af, at virkeligheden stemmer overens med boligministerens redegørelse til Folketinget. Det er en kendsgerning, at der i store boligbebyggelser stadig hersker ghettolignende tilstand; det er en kendsgerning, at i de store boligområder, hvor beboerne har fået lovning på at være medbestemmende om, hvem der skal flytte ind, sker det alligevel, at der udlejes til andre grupper, så de oprindelige beboere flygter, og boligområderne langsomt ændres til ghettolignende områder.

I Fremskridtspartiet har vi den opfattelse, at hvis politikerne lod være med at blande sig så meget i boliglovgivningen, som de gør, ville man opnå bedre boligkvarterer og langt større tilfredshed hos lejerne. De negative udviklingsspiraler, vi har set, ser ud til at fortsætte. Den nedslidning af boligområderne, vi hidtil har set, bliver videreført, og hvis den ikke bliver stoppet, vil den blot koste yderligere millioner, eller vi skulle måske hellere sige milliarder af kroner.

Det er en dristig formulering, når Fremskridtspartiet siger: Ville det ikke være bedre at overlade hele den almenyttige boligsektor til lejerne? Forstået på den måde, at lejerne simpelt hen på en virkelig andelsbasis overtog alle ejendommene, og således at de beløb, det offentlige har givet i tilskud til disse ejendomme gennem årene, blev infrosset som en fast prioritet for Hypotekbanken, som kunne stå rente- og afdragsfrit, indtil ejerskifte fandt sted. På den måde ville man opnå, at beboerne tog ansvar for deres egne boligområder; man ville få mere tilfredse lejere; man ville få bedre vedligeholdelsesstandard, fordi det var lejernes egne midler, det drejede sig om; man ville komme pamperiet til livs; Boligselskabernes Landsforening kunne nedlægges, og meget andet kunne opnås på den måde.

Boligministeren vil selvfølgelig rive sig i håret i fortvivlelse over et sådant forslag, for det ville jo fratage ham arbejdet med at sidde og forvalte og fordele alle skatteydernes penge; men for lejerne ville det være en kæmpefordel, og sam-